



ת"פ 20487/10/16 - מדינת ישראל נגד יהונתן הולצמן, ישי בן אבו

ת"פ 20487-10-16

בבית המשפט המחוזי
בירושלים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
המאשימה
נגד
הנאשמים
24 מאי 2018
מדינת ישראל
1. יהונתן הולצמן
2. ישי בן אבו

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עמיחי מרקס

נאשם 1 ובא-כוחו - עו"ד ארז בר צבי

נאשם 2 ובא-כוחו - עו"ד אברהם כהן

גזר דין

כללי ..1

הנאשמים הורשעו בכתב אישום (מתוקן בשנית) בפציעה בנסיבות מחמירות. לא נמצא טעם להביא את כל האמור בכתב האישום, ועם זאת נדרש בית המשפט למתן ביטוי לתמצית הדברים. הנאשמים נמנו עם חבורה שבשלב מסוים, ביום 16.9.16, סמוך למעיין אבן ספיר ליד ירושלים, פגשה את המתלונן בעודו רוכב על חמורו. שניים מבין חברי אותה קבוצה, שאינם הנאשמים, תפסו את החבל שמסביב לצווארו של החמור ומשכו את ראשו למטה מספר פעמים. המתלונן שרכב את החמור התנגד למעשים וביקש מהשניים שיעזבו אותו לנפשו. בתגובה לכך יידה אחד מחברי הקבוצה שאינו אחד מבין הנאשמים, אבן לעבר חזהו של המתלונן וכתוצאה מכך התקשה המתלונן לנשום וירד מן החמור. בהמשך לכך התגודדו חברי הקבוצה סביב למתלונן וחלק מהם יידה מספר אבנים לגופו, שאף פגעו בו. במהלך האירוע אחד מחברי הקבוצה שאינו הנאשם 2 תפס בגרונו של המתלונן, הפילו ארצה והיכה בו באמצעות אבן שהיתה בידו. בעודו שוכב על הרצפה המשיכו חלק מחברי הקבוצה להכות את המתלונן באגרופים בראשו וברגלו, וקיללוהו. כתוצאה

עמוד 1



מהמעשים נגרם למתלונן חתך באוזנו וכן חבלה ברגלו, בחזה, בראש ובאחת מידי. יצוין שהמתלונן נזקק לתפירה ולחבישה. מעורבות נאשמים אלה (עם אחרים שהאשמו בנפרד) הינה הבסיס לאחריותם בצוותא לפציעת המתלונן.

2. מתחמי ענישה

הקושי האינהרנטי העיקרי בכל הקשור לכתב האישום דנן נובע מכך שמן הצד האחד, אין חולקין, שנמנו הנאשמים עם קבוצה שביצעה במתלונן מעשה אלימות חמור, אך מן הצד האחר קיימת אי בהירות בשאלה מה בדיוק ביצע כל אחד מבין הנאשמים. בנסיבות אלה, מחד גיסא, על בית המשפט לראות את הודאתם בכתב האישום כמחייבת לכל דבר וענין, אך, מאידך גיסא, ככל שבפני בית המשפט שאלה בדבר חלקו הפרטני של כל אחד מבין הנאשמים בתקיפה, ראוי לספק בעניין שיעמוד לטובת אותו נאשם. ועם זאת, אתקשה, קודם שאמשיך, שלא לתת ביטוי לכך שעל פני הדברים על הפרק אירוע שחומרתו יתרה. אפילו נמנה מי מבין הנאשמים עם חברי קבוצה שפגעה במתלונן בנסיבות כה חמורות, על פני הדברים נושא הוא באחריות פלילית מכוח היותו חלק מחבורה שביצעה בצוותא תקיפה ברוטלית כמתואר בכתב האישום.

בהמשך לאמור ובשים לב לטיעוני הצדדים קובע אני את מתחם הענישה ביחס לנאשם 1 על הטווח שבין 6 חדשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 24 חדשי מאסר; ואשר לנאשם 2 שלגביו נקבע במפורש שהוא לא היה מבין אלה שתפס בגרונו של המתלונן, ראוי לקבוע מתחם מתון במעט, ובהמשך לכך קובע אני את המתחם לגביו על הטווח שבין 6 חדשי מאסר בעבודות שירות לבין 22 חדשי מאסר בפועל (מתחם זה מתיישב גם עם סעיף 33 בפסיקה בעניינו של מעורב אחר שניתנה בסמוך - ת.פ. 19817-10-16).

3. תסקיר נפגע עבירה

בפני בית המשפט תסקיר שהוכן בעניינו של נפגע העבירה מיום 19.9.17. מפאת צנעתו אמנע מפירוט כל האמור בתסקיר, ואולם יש בו כדי לשקף היטב את נזקו הרב. זאת, הן בתחום הרפואי, אך חשוב מכך, במישור המנטלי. את פסקת הסיכום אף אביא בלשון קצינת המבחן ולפיה - **"התקיפה שעבר זעזעה באופן משמעותי את מנגנוני ההגנה, אשר סייעו לו להתמודד לאורך השנים עם חוויות הפגיעות והנחיתות הגלומות בהיותו בן מיעוטים וחסר מעמד קבע חוקי"**. בית המשפט נתבקש במסגרת זו לשקול פסיקה



שתתרום לשיקום ולהשבת תחושת הבטחון למתלונן שנפגעה, ובתוך כך נתבקש בית המשפט גם לפיצוי כספי משמעותי למתלונן.

4. רישום פלילי

א. הנאשם - 1

הנאשם 1, כבן 26 כיום, ולחובתו ארבע הרשעות קודמות במספר רב בהרבה של אישומים. בכללן, עבירות אלימות, עבירות על פקודת הסמים המסוכנים, הפרעה לשוטר, הפרת הוראה חוקית, עבירות רכוש ועוד. בין היתר ריצה הנאשם שתי תקופות מאסר, האחת שאורכה - 14 חודשים, והשניה - ששה חודשים.

לחובת הנאשם גם מאסר על תנאי בר הפעלה שאורכו ששה חודשים (ת"פ 56822-06-14; גזר הדין מיום 15.9.14).

ב. הנאשם - 2

הנאשם 2, כיום כבן 21 שנים וחצי, ולחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות של קשירת קשר, סיכון בנתיב תחבורה, עבירות אלימות וגניבה. בעקבות מעשיו נדון לארבעה חודשי עבודות שירות. רק בשלב מאוחר הובא לידיעתי שלא ריצה הנאשם הנאשם 2 את עונשו בעבודות שירות כנדרש, ואשוב לכך בהמשך. אין לחובתו בנקודת זמן זו מאסר מותנה בר הפעלה.

5. מאמצי שיקום

לאחר שהורשעו הנאשמים על פי הודאתם ביום 28.5.17, נתבקש בית המשפט למתן יד במישור השיקומי, ולבית המשפט אף היתה לכך נכונות, מעל ומעבר.



הנאשם - 1

במהלך חודשים רבים, במידה לא מבוטלת נוכח המלצות בכיוון זה מצד שירות המבחן, נתן בית המשפט יד למאמצי שיקום. ברם, במקביל, הפר הנאשם את תנאי שחרורו: הפר, וחזר והפר. לכך ניתן ביטוי נרחב בפרט בהחלטת בית המשפט מיום 7.2.18. החלטה זו מפרטת מאמצים יוצאי דופן בהיקפם לאפשר מהלכים שיקומיים מבחינת הנאשם, נכונות להכלה של מעידותיו בכל הקשור לתנאי השחרור, לפחות בשלב הראשון, אך לאחר מעידה בוטה אחרונה ומטעמים שפורטו בהרחבה באותה החלטה, הורה במועד זה בית המשפט על חידוש מעצרו. למועד ממנו יש לחשב את מעצר הנאשם עד לתום ההליכים, משלב זה, אתייחס בנפרד. החלטה זו של בית המשפט, שלטעמי ראוי לראותה גם כחלק מגזר דין זה, הועמדה על ידי ב"כ הנאשם לביקורת בית המשפט העליון. ביום 27.2.18, במסגרת בש"פ 1331/18 נדחה ערר שהוגש בענין זה. וכך נכתב בסעיף 8 להחלטה, ודומה, ראוי להביא את הדברים בלשון בית המשפט העליון:

"לא שוכנעתי כי יש הצדקה במקרה שלפנינו לחרוג מהכלל. הערכאות הדיוניות שדנו בעניינו של העורר העניקו לו, על אף ההפרות הנטענות, מספר הזדמנויות לתקן את דרכיו ולהחזיר את האמון בו, ולו על מנת שלא לחבל במאמצי השיקום. אולם העורר לא השכיל לנצל הזדמנויות אלה ועל כך אין לו להלין אלא על עצמו. כאמור, בבסיס ההחלטה על שחרור בתנאים מגבילים עומדת ההנחה כי ניתן לתת אמון בנאשם וכי הוא יכבד את התנאים המגבילים ובכך תאמין במידת האפשר המסוכנות הנשקפת ממנו. הפרת אמון זו, פעם אחר פעם, מלמדת כי אין ליתן בו יותר אמון. במצב דברים זה, באיזון הכולל בין זכותו של הנאשם לחירות לבין האינטרס הציבורי בשמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי, נעה נקודת האיזון, נוכח הפרת תנאי השחרור, לעבר האינטרס הציבורי".

ער אני לטענת ב"כ הנאשם שעל אף ההסכמה בענין מסגרת הסדר הטיעון לא שבתי וביקשתי עובר לטיעונים לעונש תסקיר נוסף, ואולם, על פני הדברים, עשה בית המשפט באמצעות שירות המבחן מאמצים יתרים בעניינו של הנאשם, תסקירים רבים הוגשו, גם לאחר שהורשע הנאשם, אלא שלא השכיל הנאשם לנצל את ההזדמנות שניתנו לו על ידי שירות המבחן פעם אחר פעם. בנסיבות אלה, דומני, שכיבד בית המשפט את ההסכמה לקבל את עמדת שירות המבחן, מעל ומעבר, ולאחר שנעצר בעקבות הפרת תנאים נוספת כאמור, כבר לא מצאתי כל טעם בהזמנת תסקיר נוסף.

הנאשם - 2



לעומת חברו, לא נרשמו לחובתו הפרות של תנאי השחרור. אשר לתקופה בה שהה במעצר בית, בתחילה מלא, ובהמשך מעצר בית חלקי, אתיחס בנפרד. בסופו של יום הגיע שירות המבחן לכלל מסקנה שאין בכוחו לסייע לנאשם, בין היתר בשל היעדר שיתוף פעולה. עם זאת, סבר שירות המבחן, שבנסיבותיו של נאשם זה, והגם שראוי להטיל עליו ענישה מוחשית ומרתעת, ניתן לשקול להימנע ממאסר בפועל ממש. במוקד המלצות שירות המבחן - מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ופיצויים למתלונן.

6. עמדת המאשימה

בשים לב לחומרת העבירה, נזקו של המתלונן, והיעדר אופק שיקומי ממשי, עמדת המאשימה למאסר בפועל, בתחומי המתחם, ביחס לשני הנאשמים.

7. נתונים רלוונטיים נוספים - ביחס למעצר/שחרור בתנאים, עד עתה, וגזר דינו של מעורב אחר

א. הנאשם 1, נעצר ביום 12.10.16, שוחרר בתנאים ביום 6.4.17, היינו 176 ימים, ונעצר בשנית ביום 27.1.18. מאסרו יחושב מיום מעצרו המחודש - ובהפחתת 176 ימי מעצרו המוקדם, לפני ששוחרר בתנאים שבהמשך הופרו.

אשר לתקופה בה היה משוחרר בתנאים - נוכח הפרתם החוזרת ונשנית, ומשיקולי מדיניות מוכרים ביחס לנסיבות אלה, לא אשקול לקחתם בחשבון בכל דרך.

ב. אשר לנאשם 2. היה הוא עצור מיום 26.10.16 ועד 24.11.16, 29 יום. ממועד זה, ועד ליום 9.3.17, היה במעצר בית מלא, כשלושה חדשים וחצי, ולאחר מכן, עד עתה, במשך כשנה, נתאפשר לו גם להתאוורר מידי יום בפיקוח. בניגוד לנאשם 1, לא נרשמו לחובתו הפרות של התנאים.

לתקופה ממושכת זו, יינתן משקל הולם: בניגוד לעמיתו, לא הפר נאשם זה את תנאי השחרור, ועל הפרק הליך שנמשך זמן רב, ותנאי השחרור נמשכו בהתאם.



ג. נתון רלוונטי נוסף - על מעורב אחר שאין לחובתו עבר פלילי בדומה לנאשמים דנן ולא נרשמו לחובתו הפרות תנאים וכיו"ב, נגזר של"צ בהיקף של 400 שעות, מאסר על תנאי ופיצויים.

8. הנאשם 1 - הדין המסכם

- א. ראשית, לזכותו - הודאתו.
- ב. עם זאת, אשר לחלקו באירוע, לא נכתב לגביו הסייג שצוין ביחס לנאשם 2. אכן, פרטי חלקו באירוע אינם מפורטים, אך היה הוא שותף בצוותא לכל האחרים במלוא האירוע האלים שהוביל לפציעת המתלונן, כמפורט בכתב האישום, בו הורשע בפציעה בנסיבות מחמירות;
- ג. בוגר הוא בארבע שנים מעמיתו, וכבר ריצה שתי תקופות מאסר העולות יחדיו כדי 20 חודש. השיקול המבקש לגלות רגישות לפני שיגזור בית המשפט לנאשם צעיר מאסר ראשון, אינו תקף לגביו;
- ד. עשה נאשם זה את שעשה, בידעו שמאסר על תנאי תלוי ועומד נגד עיניו; ופשיטא שלא יהא מנוס מהפעלתו.
- ה. בצדק טען בא כוחו, שאל לו לבית המשפט להעניש את הנאשם בגין הפרות התנאים בעבירות כגון הפרת הוראה חוקית וכדומה: אכן, גם אם הופרו התנאים, כתב האישום בו הורשע הנאשם, הוא אותו כתב אישום, ואין בו התייחסות לתנאים שהופרו. עם זאת, יש בהפרות התנאים הבוטות שחזרו ונשנו תוך כדי תסקירים ומהלכי שיקום שונים כדי ללמדנו, שלגביו השיקול השיקומי אינו עומד על הפרק כלל. החלטותיו הרבות של בית משפט זה, ועד לבית המשפט העליון, שניתנו נוכח זלזולו המוחלט של הנאשם בהחלטות בית המשפט והחוק, מדברות בעד עצמן. במקביל, בפני בית המשפט שאלה של ממש האם אין בפניו נאשם המורה היתר לעצמו להתעלם מהחוק באופן המצביע גם על המסוכנות הגלומה בו. כפי שאף נלמד מהעבירה בה נטל חלק.



1. נוכח האמור ממאסר לתקופה של ממש, אתקשה להימנע, ואלמלא זוקף הייתי לזכותו את הודאתו, ראוי היה למקם את עונשו סמוך לרף הגבוה ביותר במסגרת המתחם לעבירה זו. נוכח הודייתו, שערכה בעיני לא מבוטל, יוצב הנאשם מעל רף השליש העליון של מתחם הענישה. בנוסף יופעל כלפיו המאסר המותנה, ובידוע, שבהיעדר טעמים מיוחדים, יש להורות על ריצויו במצטבר להנ"ל.

2. ולצד מאסר זה, יוטל מאסר מותנה, קנס ופיצויים.

ח. אשר לנאשם זה, על הפרק גם חילוט ערבויות נוכח הפרות התנאים. בגבול שורת הדין אמנע מלהורות על חילוט ערבויות שנחתמו. זאת, בין היתר, נוכח קשיים בבירור השאלה מי מבין הערבים אחראי היה, בזמן הפרת התנאים, בכל אחד מהמקרים. עם זאת, כספים בסך של 5,000 שהופקדו על ידי נאשם זה או עבורו, להבטחת תנאי השחרור, יחולטו.

9. הנאשם 2 - הדין המסכם

א. נוכח המלצת שירות המבחן, על יסוד ההנחה שריצה בעבר נאשם זה עבודות שירות, וממספר טעמים נוספים, נכון הייתי להזמין חוות דעת בעניינו מהממונה על עבודות שירות.

ב. ואולם, הממונה סירב, וכך כתב בעניינו של נאשם זה, על יסוד הפרשה הקודמת בעניינה נדון:

"מעיון בתיקו שבעבודות שירות עולה כי התנהלותו ותפקודו היו שליליים, דבר שבא לידי ביטוי בכך שנעדר מספר פעמים ממקום העבודה בלי אישור המפקח בהתאם לחוק. נעשו עם נאשם מספר שיחות בירור ושימוע, אולם ללא הועיל. כמו כן, לאור תפקודו הלקוי במקומות התעסוקה הנאשם עבר מספר מקומות תעסוקה (סירוב המעסיקים להעסיקו). נציין כי הנאשם נשפט לתקופה של 4 חודשים החל מיום 8.10.2014 ובשל תפקודו השלילי והיעדרויות מרובות הוא סיים את ריצויו עבודות השירות ביום 19.4.2016 (שנה וחודשיים מאוחר יותר!)."

ג. בנקודה זו, לבית המשפט תחושה ניכרת של אי נוחות מכך שלא הובא הדבר לידיעתו, עד



הדיווח שהגיש הממונה, סמוך למועד מתן גזר הדין. בהינתן, שכן הם פני הדברים, ראוי היה שיובאו הדברים בגילוי נאות בפני בית המשפט, וקודם לכן, אף בפני שירות המבחן שהמליץ על עבודות שירות, כנראה, ללא שידע דבר אודות האופן הכושל בו ריצה הנאשם את עבודות השירות הקודמות שהוטלו עליו. באשר מכבד אני את הסניגור, מאמין אני, שגם הוא לא ידע. אך בהינתן שכן, רובצת האחריות להסתרת העובדות מעיני הסניגור, משירות המבחן ומבית המשפט, לפתחו של הנאשם.

למרות כל זאת, נכון היה גם לאחר מכן בית המשפט להיעתר לבקשת הסניגור שביקש לנסות ולשכניע את שירות המבחן לחזור בו מעמדתו. בקשת דחיה נוספת לצורך זה - אושרה. דא עקא, בחוות דעת שניה, הוסיף הממונה ודבק בסירובו, ואף הזכיר את תסקיר שירות המבחן, שהצביעו על שימוש בחשיש. לא נעלמו מעיני מאמצי הסניגור למצוא כל דרך לדלתו של הממונה שנסגרה מפניו, ואולם, אין הדין בנקודה זו מקנה לבית המשפט במסגרת הליך פלילי נתון להורות לממונה לשנות את דעתו. אף הפסיקה נזקקה לנושא, תוך שקבעה שהממונה על עבודות שירות הוא רשות מנהלית לכל דבר, ועל התנהלותו חלים כללי המשפט המנהלי [רע"פ 3603/07 **היאגנה נ' מ"י**]. במאמרת מוסגרים בלבד עוד אוסיף, כי למורכבות זו ביטוי בפקי דין נוספים [- ע"פ 779/08 **מוסלי נ' מ"י**], בה נדונה טענת הממונה שאין בידו לאתר מקום השמה הולם לנאשם, ויודגש: מצב דברים השונה מפרשתנו, ואולם, לסופו של יום, מעולם לא הוטלו עבודות שירות מקום בו סירב לכך הממונה בעקביות. ייתכן שיש מקום לשקול האם לא נכון להוביל לשינוי מסוים במצב המשפטי הפוזיטיבי הנ"ל, ייתכן שבמקרים מסוימים ניתן לשקול מהלכים כלפי הממונה בזירה המנהלית, אך עתה, ככל שמתנגד הממונה, לא תישקלנה עבודות שירות.

ד. ככל הנראה, אפוא, לא בכדי, הגיע שירות המבחן להערכתו המפורשת, שאין בכוחו לסייע לנאשם זה.

ה. ומעבר לכל האמור, נוכח מהות העבירה, בשים לב למתחם הענישה, ללא אופק שיקומי ממשי מגובה על ידי שירות המבחן, ובהיעדר אישור הממונה על עבודות שירות, ממאסר בפועל, אין מנוס.



ו. עם זאת, על יסוד משקלו המצטבר של האמור להלן, נכון אני לענישה סמוך לרף התחתון של המתחם, ואלה טעמי.

1. ראשית, עם כל החומרה שבמעשה, המעשה הקריטי שהסלים את האירוע, תפיסת החמור, לא בוצעה על ידי נאשם זה: הדבר מוסכם על ידי המאשימה (- סעיף 6 לכתב האישום);

2. לזכותו גם הודאתו במיוחס לו;

3. הגם שלחובתו עבר פלילי, לא ריצה הוא מאסר עד היום (הרשעתו הקודמת הובילה לעבודות שירות). עברו הפלילי, לפחות בהשוואה לעמיתו, מתון יותר. ניתן לקבל, שכאשר על הפרק מאסר ראשון (- בניגוד גמור לנאשם 2), ניתן להימנע ממיצוי הדין.

4. צעיר הוא בארבע שנים מעמיתו לכתב האישום, כבן 21 ומחצה, עתה. זהו גיל בו על בית המשפט לגלות את מלוא הרגישות להשלכותיו רבות המשמעות של מאסר ראשון מאחורי סורג ובריח, ונכון לצמצם כמידת הניתן, בהיקפו.

5. ער אני לכך, שהמהלך השיקומי שביקש שירות המבחן ליזום, לא זכה לשיתוף פעולה ממשי מצד הנאשם. עם זאת, בחלוף שנה וחצי, כשהוא משוחרר בתנאים, ללא שנרשמו לחובתו הפרות, ובוודאי לא עבירות נוספות, ביחס לנאשם שמעולם לא היה בכלא, אין אלה נסיבות בהן ניתן לקבוע שהמהלך השיקומי נחל כישלון מוחלט. זאת, בניגוד חד לעמיתו.

6. שהה הנאשם במעצר, מעצר בית מלא, ולאחריו חלקי, אם כי עדיין, ממשי, תקופות של ממש. גם לכך ראוי לייחס משקל.

ז. ובנוסף אורה על פיצויים, קנס, ומאסר מותנה רלוונטי.



10. לקראת חיתום

פציעת עובר אורח על לא עוול בכפו, הינה עבירה שחומרתה יתירה. היתה זו אלימות ברוטאלית ללא כל סיבה. התסקיר שהוכן בעניינו של הנפגע, מצביע על נזקו הרב, והדברים מדברים בעד עצמם. חובת בית המשפט היא לשים נגד עינו את שלום הציבור ובטחונו, ונדרש בית המשפט לפסיקה שתשקף בבירור את האחריות של בית המשפט לענישה ראויה למי המורים היתר לעצמם להתנפל על עובר אורח, ללא כל סיבה

-

עבירות אלימות במרחב הציבורי, שהעילה להן היא עניין של מה בכך, ובייחוד שעה שכל האירוע כולו מנותב לאלימות על ידי צד אחד בלבד שחמתו ניצתה בעוד הצד השני מנסה בתחנונים למנוע את המשך מעשי האלימות, צריכות לקבל מענה עונשי הולם בדמות ענישה ממשית מאחורי סורג ובריוח [עפ 6336/16 מדינת ישראל נ' עוזי חבושה, 28.12.2017].

ובעניין אחר אף נפסק, כי: -

על בית המשפט מוטלת החובה להעביר מסר ברור בדבר חומרת התופעה והמעשים על ידי השתת ענישה מחמירה ומרתיעה על מנת למנוע את הפיכת המרחב הציבורי לשדה קרב ואת חייהם של עוברי האורח להפקר. השתת ענישה משמעותית ומרתיעה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה איננה זרה לבית משפט זה [עפ 5860/14 אסף לביא נ' מדינת ישראל, 6.3.16].

שיקולי ההלימה, ההרתעה האישית, ואף הרתעת הכלל, מחייבים בנסיבות אלה מאסר, ולכל היותר, בעניינו של הנאשם 2, שחלקו היה נמוך מזה של חברו, בכל הקשור להיקפו, ניתן ונכון בפרט כשעל הפרק מאסר ראשון, לצמצם את היקפו.

סוף דבר, גוזר אני כדלקמן:-

הנאשם 1

מאסר לתקופה של 18 חודש;



כמו כן יופעל מאסר על תנאי שאורכו שישה חדשים, ושנגזר על הנאשם במסגרת ת. פ. 56822-06-14.
זאת, במצטבר להנ"ל.

בסך הכל, ירצה, אפוא, הנאשם 24 חדשים; תקופת מאסרו תחושב ממעצרו השני, 27.1.18, ומתקופה זו
ינוכו 176 ימים (מעצרו המוקדם);

5,000 ₪ שהופקדו להבטחת תנאי השחרור, כאמור לעיל, ונוכח הפרת התנאים - יחולטו.

הנאשם 2

מאסר לתקופה של חמישה חדשים. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 17.7.2018; מתקופת מאסרו ינוכו
29 יום, בהם היה במעצר מלא בהליך זה.

ובנוסף: לשני הנאשמים - כל אחד משניהם

מאסר על תנאי לשישה חדשים, ככל שיעבור עבירה נוספת לפי סימן ד' או סימן ח' של פרק י' לחוק
העונשין. זאת, למשך שנתיים, כדלקמן:- הנאשם 1, לחישוב מיום שחרורו; הנאשם 2, לחישוב מהיום;

פיצויים בסך 10,000 ₪. לתשלום בעשרה תשלומים שווים, הראשון ביום 1.10.2018.

קנס בסך 1,000 ₪. לתשלום בעשרה תשלומים שווים, במקביל לפיצויים, החל מיום 1.10.2018. באי
תשלום - ייאסר לעשרה ימים.

זכות ערעור כחוק.



ניתנה היום, י' סיוון תשע"ח, 24 מאי 2018, במעמד הצדדים.